

Gerçek

Temmuz 2010 / Sayı: 10

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

İşte şimdi Üçüncü Cephe!

Anayasa Mahkemesi'nin AKP hükümetinin gündeme getirdiği anayasa değişiklikleri ile ilgili kararı, erken seçim ihtimalini şimdilik ortadan kaldırdı. Fakat normal takviminde yapılsa dahi artık iyice yaklaşmış olan genel seçimler Türkiye'nin temel siyasi sorunlarının düğüm noktası olmaya başlıyor. Eylül ayında yapılacak anayasa referandumunu ise bu seçimin bir provası niteliği taşıyacak ve burjuvazinin iç savaşında her iki taraf birbirlerinin güçlerini tartacak.

Bu tabloda son döneme damgasını vuran bir dizi eğilime dikkat etmek gerekiyor. AKP, Türkiye-İsrail ilişkilerini içine soktuğu durum ve İran meselesindeki tutumu dolayısıyla ABD'nin desteğini hızla yitiriyor. Bu noktadan sonra artık ABD'nin AKP'ye güven duyması için hiçbir nedeni kalmamış durumda.

Öte yandan, Baykal'ın etkisiz hale getirilmesiyle CHP'nin başına geçen Kılıçdaroğlu, Batıcı-laik burjuvazi tarafından umut vaat eden bir seçenek olarak görülüyor. Burjuvazinin iç savaşında bir muharebe alanı olmanın ötesinde bir anlam taşımayan anayasa değişikliği paketinin Anayasa Mahkemesi tarafından gerilim yaratacak bir sonuç üretmemeye özen göstererek referanduma havale edilmesi de, Batıcı-laik kanadın AKP'yi mağlup etme taktiği olarak genel seçimlere hazırlanmayı esas yöneliş olarak benimsediğini gösteriyor. Kılıçdaroğlu faktörüne rağmen CHP'nin seçimlerde AKP'den daha fazla oy alması mümkün görünmemekle birlikte, Batıcı-laik kanat bir CHP-MHP koalisyonuyla AKP'nin iktidarına son verebilir. Son dönemde Kürt sorunu dolayısıyla oluşan atmosferi faşizmin geleneksel yöntemleriyle kendi lehine kullanması beklenebilecek olan MHP'nin ihtiyatlı davranması, Bahçeli'nin de bu seçenek dolayısıyla burjuvaziye ağırbaşlı görünme hevesinden kaynaklanıyor.

Eğilimler bu yönde iken, sosyalist solda Kılıçdaroğlu rüzgârına kapılmaya, en azından bu rüzgârdan nemalanmaya yeltenenlerin ne büyük bir yanlışta bulunduğu ortada. Bugün Amerikancı diyerek AKP'yi en gerici odak ilan edenlerin acilen bu tutumlarını değiştirmeleri gerekiyor. Aksi takdirde, kendilerini CHP-MHP ortaklığının yedeğinde konumunda bulabilirler. Üstelik sorun sadece MHP'den de kaynaklanmıyor. AKP'yi en Amerikancı güç olarak ilan etmek olgularla açık bir şekilde çelişiyor. AKP'ye olan güvenini büsbütün yitiren ABD'nin yüzünü CHP'ye çevirmesi büyük bir olasılık. Kılıçdaroğlu'nun da ABD'nin desteğini alma olanağının üstüne balıklama atlayacağını tahmin etmek hiç zor değil.

Kürt hareketinin mücadelenin dozunu uzun zamandır hiç olmadığı kadar artırmış olması, böyle bir tablonun içine yerleşiyor. "Kürt açılımı" ile bir yandan Kürt hareketini tasfiye etmeyi, diğer yandan Kuzey Irak'ın hamisi rolüne soyunarak bölgenin petrollerinden faydalanmayı uman AKP, savaşın şiddetlenmesiyle şimdiden ciddi bir itibar kaybına uğradı. Burjuvazinin her iki kanadı da PKK'yi Kuzey Irak'tan çıkarmanın yolunun ABD ile daha sıkı ilişkilerden geçtiğini biliyor. Bunu, İsrail ve İran meseleleri dolayısıyla içine düştüğü durum yüzünden AKP başaramazsa, seçimi kazandığı takdirde CHP yapmaya çalışacak.

Dünya çapında ekonomik kriz şiddetini yeniden artırırken, ikisi de birbirinden gerici bu iki odağın dışında bir üçüncü alternatif, ezilenlerin cephesini yaratmak büyük önem taşıyor. Uzun yıllardan sonra Türkiye'de kış ortasında bahar havası yaratan Tekel mücadelesi sırasında Kürt hareketi de verdiği destekle Türkiye işçi sınıfıyla müttefik olabileceğini göstermişti. İşçi sınıfı kriz nedeniyle saldırı altında olan haklarını korumak için sendika bürokrasisi engelini aşarak mücadeleyi artırmak, yeni Tekel'ler yaratmak zorunda. Bunu yaptıkça, hakları ve onuru için mücadele eden Kürt halkıyla yakınlaşmasının koşulları da hızla oluşacak. Sosyalist solun ise, burjuvazinin kamplarından bağımsız bir hattı ısrarla savunması, Kılıçdaroğlu'nun emekçilerin gözünü boyamaya kalkışmasına karşı kararlı bir mücadele yürütmesi ve işçi sınıfı ile Kürt halkının üçüncü cephesini, Emek ve Özgürlük Cephesi'ni inşa koyulması halinde, bugünkü olumsuz tabloyu dağıtması, emekçi ve ezilenlere umut olmaması için hiçbir neden yok.

Emek ve Özgürlük güçleri

ÜÇÜNCÜ CEPHEYE!

Hesap günü yaklaşıyor. Referandum seçimlerin provası. Batıcı-laik burjuvazi AKP'yi ve Erdoğan'ı sandık yoluyla hükümetten düşürebileceği umuduna kapıldı. İşçi sınıfı ve Kürt halkı için ise AKP'den kurtulmak yetmez. Önemli olan AKP'nin zihniyetinden kurtulmak. Aralarında farklar olabilir, ama her iki cephe de işçiye ve Kürde düşman, sermayenin ve emperyalizmin dostu. Bize gereken Üçüncü Cephe, emeğin ve özgürlüğün cephesi.

Kızıl İğne

Örgüt mü, kedi mi?

Bilindiği gibi, ABD başkanları sadece iki dönem seçilebiliyor. İki dönem seçilip de görevinin son demlerine gelmiş başkanlara bir daha seçilmeleri mümkün olmadığı için "topal ördek" deniyor. Ağustos'ta görevi sona erecek olan Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, "topal ördek" konumunda televizyonda Uğur Dündar ile yaptığı görüşmede birçok insanı isyan ettirecek laflar söyledi. Ama PKK konusunda söylediklerinin insanı eğlendirecek cinsten olduğunu yadsıyacak kimse çıkmaz herhalde.

Başbuğ, PKK'nin "şanlı bir örgüt" olduğunu, tam işi bitecekken kendisi açısından talihli koşullarla karşı karşıya kaldığını söylemiş. Yani anlaşılın PKK generale göre hep "dört ayağının üzerine düşüyor". Başbuğ arkasından, 1984'te savaş başladığından bu yana 30 bin PKK'linin öldürüldüğünü, hareketin normal olarak 6 bin dolayında militanı olduğunu, demek ki Türk Silahlı Kuvvetleri'nin PKK'yi beş kez yenilgiye uğrattığını ileri sürmüştü. İlginç hesap. Bazı insanların zihni böyle işliyor demek ki.

Ama insanın aklına başka bir soru takılıyor: Demek ki, PKK beş kez imha edildikten sonra beş kez yeniden doğmuş. O zaman bu dokuza kadar gider mi? Malum "dört ayağı üzerine düşen" canlılar için bir de "dokuz canlı" denir.

Başbuğ gider ayak sermayeyi kediye yüklemiş görünüyor!

İspanyollar mı dediniz?

Futbolda bir dünya kupası daha geride kaldı. Vuvuzelalar dışında kulağımızda bir de "İspanyollar" kaldı. Yanlış anlamayın, şampiyon oldu diye söylemiyoruz. TRT'de maçları anlatan ve yorumlayan beyler ağız dolusu "İspanyollar" dediler de bir defa akıllarına bu insanların kaçığı İspanyoldur, kaçığı Katalandır, kaçığı Bask'tır, bu gelmedi, onun için söylüyoruz. Biz söyleyelim. İspanya'yı temsil eden ekpte yedi tane önde gelen oyuncu (Puyol, Piqué, Iniesta, Xavi, iki Busquets, Xabi Alonso) Katalan'dı.

İsrarla "biz İspanyol değiliz, Katalanız" diyen insanlara ikide bir "İspanyollar" demek biraz tuhaf kaçmıyor mu? "İspanyollar şöyle yaptı, böyle etti" yerine "İspanya" ya da "İspanya takımı" demek bu kadar mı zor? Talihin cilvesi. Final maçından bir gün önce Barcelona sokaklarını dolduran bir milyon Katalan, İspanya'nın Anayasa Mahkemesi'nin bir kararını protesto ediyordu. Ortak slogan "biz bir ulusuz!" idi. Bağımsızlık pankartları da dev gibiydi. Gazete de mi okumuyorlar, televizyon da mı seyretmiyorlar?

(Katalonya İspanya Değildir)

1 Mayıs mı Evcilmen mi?

1 Mayıs'ta, Antalya'da, CHP'li (pek solcu) büyükşehir belediye başkanının, işçi-emekçi aşkı ile (!) kürsüyü işgal ettiğini, CHP'lilerin de hızlarını alamayarak (melun) devrimci Marksistlere sövdüklerini yazmıştık. Aradan iki ay geçmişken, Antalya'nın yerel (ve üstelik pek solcu) bir internet sitesinde, CHP'nin Muratpaşa Belediye Başkanı Süleyman Evcilmen hakkında AKP'nin Muratpaşa Belediye Başkanı Mesut Topçu'nun "salvolarını" okuduk. Meğersem, belediyenin "isim verme" komisyonundaki (komisyona bak!) AKP'liler, komisyona, "bir meydanın adını 1 Mayıs meydanı yapalım" (kurnazlığa bak! Pes vallahi, Ankara'da işçiyi gazla, copla, Antalya'da at tut!) demişler, Evcilmen'in CHP'lileri ise buna karşılık, AKP'lileri çağırmadıkları bir toplantıda Muratpaşa hudutlarındaki bir yerin adını "Süleyman Evcilmen" koymayı belediye meclisine önerme kararı almışlar. Bizce kimse kırılmasın, gücenmesin.

Muratpaşa hududunda nereden baksanız binlerce logar kapağı var. İki parti paylaşsın bunları, (oyları oranında) kendi içlerinde ne isim vereceklerini kararlaştırsınlar. Ne şiş yansın ne kebab! İşçinin, emekçinin de yakasından düşsünler!

"Tahakküm"ün böylesi!

Bir toplantıda, konu nasıl geldiye, kadın sorunundan çıkıp, solcuların Arapça kökenli kelimelere olan merakına gelmiştir. Üzerinde tartışılan kelime, (erkeğin kadın üzerindeki tahakkümü tartışmasından yola çıkarak) "tahakküm" kelimesidir. Böyle bir tahakküm var mı ya da tahakküm kelimesi doğru kelime mi derken, toplantıdakilerden birisi, "Açın bakalım Türk Dil Kurumu'nun sözlüğünü" diyerek tartışmacılara akıl verir. Kurumun internet sayfasındaki sözlüğe girilir, kelime ilgili kutucuğa girilince karşılına üç kelime bir "tahakküm" tanımı ve M.Ş. Esendal'ın bir eserinden ibretlik bir örnek cümle gelir: "Sen böyle karı tahakkümü altında mı kalacaksın?" (!!!) Türk Edebiyatı'nın çok sayıdaki eserin milyonlarca cümlesi arasından, baskı, zorbalık, hükmetme anlamındaki bu kelime için başka örnek bulunamamıştır. E tabi, "mütehakkimler" sözlüğünden bu kadar!

Hukuk dışına düşmüş "-lar" eki

Anayasa Mahkemesi'nin referandumla gidecek anayasa değişiklik paketi hakkında verdiği kararın bütünsel siyasi yorumunu orta sayfamızda okuyabilirsiniz. Ama mahkemenin siyasi bakımdan ölçülmüş biçilmiş, "akıllı bombalar" gibi tam hedefini vuran kararları dikkat çekmeye devam ediyor. Bu son karar için birçok medya organı "cerrahi müdahale" dedi. Olur mu efendim bu basit cerrahi değil, nano cerrahi. Ya da öyle olması gerekirdi.

Mahkemenin Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na (HSYK) cumhurbaşkanının yapacağı atamalarda hukukçular dışında herhangi bir meslektan atama yapmasını "cumhuriyetin değiştirilemez nitelikleri"ne aykırı bulduğu biliniyor. Gerekeceyi okumak eğlenceli olacak. Yalnız mahkeme bu hükmü iptal ederken maddenin dilbilgisinin de içine etmiş! Bakın orijinal metin şöyle (iptal edilen kelimeler siyahla gösteriliyor): "...Kurulun, dört asıl üyesi, nitelikleri kanunda belirtilen; yükseköğretim kurumları-

nın hukuk, iktisat ve siyasi bilimler dallarında görev yapan öğretim üyeleri, üst kademe yöneticileri ile avukatlar arasından Cumhurbaşkanı'nca...dört yıl için seçilir."

Şimdi iptal edilmiş bölümü çıkarıp okuyalım: "Kurulun, dört asıl üyesi, nitelikleri kanunda belirtilen; yükseköğretim kurumlarının hukuk, avukatlar arasından Cumhurbaşkanı'nca... dört yıl için seçilir." Anladınız mı? "Hukuk, avukatlar arasından" seçilirmiş! Tabii sorun ortada. Anayasa Mahkemesi'nin orağı kurunun yanında yaşı da biçmiş. Değişikliğin şöyle yapılması gerekiyordu: "...yükseköğretim kurumlarının hukuk dallarında görev yapan öğretim üyeleri" vb. vb. Ama tabii hukuk tek dal olduğundan

bu sefer de "lar"ı çıkartmak gerekecekti. Anayasa Mahkemesi kararına bakın: "-lar" eki çıkarılacaktır, çıkaaaar! Ne anti-demokratik bir çoğulmuş (yerine: çoğul eklemiştir!) İşte size Türkiye'nin nano teknolojiye büyük katkısı!

TÜSİAD-DİSK mutabakatı: İşbirlikçi bürokrasi sınıfın bağrından kovulmalıdır!

“Devrimci” İşçi Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Süleyman Çelebi, 8 Temmuz günü Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği başkanı Ümit Boyner ile bir görüşme gerçekleştirdi. Görüşmenin basına açık bölümünde birbirlerine övgüler düzen iki karşıt sınıfın temsilcileri, görüşmelerinin çok olumlu geçtiğini, birçok konuda mutabakata vardıklarını buyurdular. Ertesi gün, görüşmeye yoğun ilgi gösteren gazetelerin bir tanesinin başlığı “Patronlar Kulübü ile ‘Devrimci İşçiler’ El Ele!” şeklindeydi. Burjuva basınına sevindiren bu görüşmenin bizim için anlamı ise DİSK’in 2008 yılındaki genel kurulunda sınıf işbirlikçi çizgisi sorgulanan, bu nedenle kendisine çeki düzen vermek zorunda kalan Çelebi’nin sınıf işbirlikçi emellerine eski heyecanı ile tekrar sarıldığının açıkça görülmesidir.

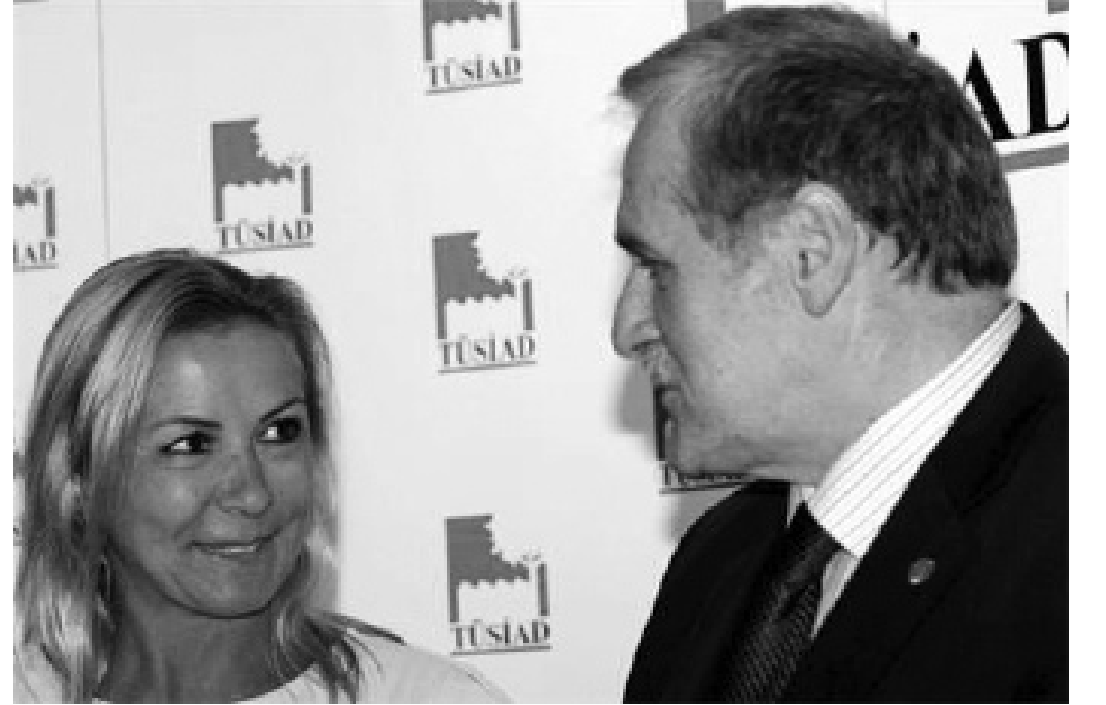
“Sınıf mutabakatı”

TÜSİAD – DİSK görüşmesinin ardından, iki başkanın ağzından yapılan açıklamada, gelecek dönemde iki kurumun da ortaklaşan konularda birlikte çalışma iradesi göstereceği açıklandı. Ortaklaşan noktalar ise dört başlıkta özetlendi: siyasi reform ve yeni anayasa ihtiyacı, teröre karşı demokratikleşme, işsizlik ve istihdam, bölgesel kalkınma. Çelebi ortak açıklamanın ardından sorulan sorulara verdiği cevapta da “TÜSİAD ile aramızda fark yok” şeklinde konuştu.

Her cümlesi sorunlu bu açıklamaların işçi sınıfını en çok ilgilendiren iki tanesine değinmek istiyoruz. Birincisi anayasa tartışmaları konusunda patron kulübüyle DİSK’in talepleri arasında hiçbir farkın olmaması, DİSK’in işçi sınıfının çıkarları

için mücadele eden bir örgüt olmamasıyla eş anlamlıdır. Çünkü, “ekonomik anayasa” şeklinde formüle ettiği haliyle TÜSİAD’ın arzuladığı anayasa neo-liberalizmin önünü tamamen açacak bir anayasadır. 12 Eylül anayasası neo-liberal politikaların ülkeye yeni yeni girdiği bir dönemde hazırlanmıştır. Bu nedenle 12 Eylül anayasası kadar gerici bir anayasa bile, Türkiye burjuvazisinin bugünkü neo-liberal ve özelleştirmeci yönelişi önünde kısmi bazı engeller içermektedir. TÜSİAD’ın “ekonomik anayasası” bu kısmi engelleri bertaraf etmeyi amaçlamaktadır. İstene esnekleşmenin, sendikasılaşmanın, güvencesizleşmenin tavan yaptığı bir ülkedir. Bütün bunları göz önüne alınca sömürücü sermaye sınıfının örgütüyle anayasa konusunda farklı düşünmeyen DİSK’in de mi arzusu özelleştirme ve neo-liberalizmdir, diye sorulabilir.

Çelebi’nin patronlarla mutabakat içinde olduğu diğer bir konu da işsizliktir. İki sınıfın da en büyük “sorunu” olan işsizliği çözmek için el birliği içinde savaşacak olan iki örgütün işsizliğe aynı cepheden yaklaşması imkânsızdır. Çünkü işsizler ordusu çalışmakta olan işçilerin karşısında bir rekabet unsuru oluşturmaktadır, bunu bilen patronlar, insanca bir ücret almak için mücadele eden işçinin karşısına işsiz çıkarır. Her zaman aynı veya daha da az ücrete çalışacak başka bir işçi mevcuttur, bu nedenle işçiler işsizlere bakarak hallerine şükretmelidir. Yani işsizler ordusunun varlığı burjuvazi için olumlu bir şeydir. Ancak işsizliğin çok arttığı durumlar, yoksulların “huzursuzluk” çıkartma riski dolayısıyla sermayedarları da rahatsız edebilir. Bu durumda dahi işçi sınıfıyla burjuvazinin çözüm yolları birbirinden kalın çizgilerle ayrılır. İşçiler istihdamın var

olan çalışma koşulları korunarak, hatta mücadeleyle daha fazla hak kazanılarak artırılmasını savunurken, TÜSİAD üyeleri gibi patronların aklına hemen işgücü maliyetinin düşürülmesi ve işgücü piyasasının esnekleşmesi gelmektedir. Bunlar hayata geçirildikten sonra ise kıdem tazminatı ve sigorta gibi sosyal güvencelerin ortadan kaldırılması, özel istihdam büroları aracılığıyla kiralık, hiçbir hakkı olmayan işçiler istihdam edilmesi gelir. Bunları savunanlarla hemfikir bir DİSK işçi sınıfının çıkarları için mücadele etmeyi bırakmış demektir.

Mutabakatçıları mücadeleci işçiler götürecektir!

2005 yılında sol liberal bir parti kurma

sevdasına düşen Çelebi, aynı dönemde Koç ve Sabancı gibi büyük patronlarla “ilişkileri” geliştirmişti. Bu dönem yapılan (bir sendika için yüz karası olarak hatırlanması gereken) “İşyerimi Seviyorum” kampanyası Çelebi’nin patronların kanatlarının altına girme çabasını gözler önüne seriyordu. Bir süre DİSK üyesi mücadeleci işçilerden aldığı uyarıyla bu sulara yelken açmayan Çelebi, ilk bulduğu fırsatta yine patronların örgütüne koşmuştur. 8 Temmuz’da yapılan bu görüşme AKP’nin iktidarı kaybetmesinin ciddi şekilde konuşulabildiği bu dönemde, işçi sınıfını Batıcı-laik burjuvazinin yedeğine alma çabasının bir ürünü olarak okunmalıdır. DİSK’i burjuvazinin yedeği olmaktan kurtarmak ve işçi sınıfını hayatın sahnesine bir güç olarak çıkarmak için iş, mücadeleci işçilere düşmektedir.

Sendika bürokrasisi ihanetin simgesi

Kış aylarında işçi hareketi bir yükseliş eğilimine girince sendika bürokratları işçilerin mücadele kararlılığını kırmak için bin takla atmaya başlamıştı. 78 günlük Tekel direnişi sırasında bu yükseliş eğilimi doruk noktasına ulaşmıştı. Sendika bürokratlarını bu zor durumdan kurtaran, KESK Başkanı Sami Evren oldu. Çünkü 26 Mayıs’ta genel grev önerisini yapan oydu. Bu öneriyi tutunan bürokratlar, Ankara’daki Tekel eylemine ara verilmesinin şartlarını yaratabildi.

Bunun ardından devreye Tek-Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel girdi. Tekel eylemi süresince kahraman bir işçi önderi pozları takınan Türkel, eyleme ara verilir verilmez işçilere ihanet etme konusunda inanılmaz zor bir performans sergiledi. “1 Nisan’da Ankara’dayız”, dedi. Fos çıktı! Buna inanarak Ankara’ya kendi çabalarıyla gelen işçiler polis copu ve gazı yedikleriyle kaldı. Buna rağmen Türkel utanmadan, bütün basın kuruluşlarına da duyurarak Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarının başında Ankara’dayız, dedi. İlk iki tarih geldi geçti, Tek Gıda-İş yine kılını kıpırdatmadı. Şimdi Türkel “mahkeme kararını bekliyoruz” diyor. Eylül ayında mahkemeden bir şey çıkmazsa Tekel işçilerinin 9 koldan Ankara’ya yürüyeceğini duyuruyor. Yani Türkel kendisinin duyurduğu Ağustos başı eylemini de şimdiden sabote etti!

Ankara’dayken mücadelenin ateşi içeri-

sinde kararlılıklarını koruyabilen işçiler, evlerine dönünce, bu ihanetin yarattığı moral bozukluğunun da etkisiyle, eski birlik ve beraberlik ruhunu koruyamadılar. Ancak az sayıda mücadeleci işçi eylemleri sürdürdü. Türk-İş ve Tek Gıda-İş verdikleri sözleri tutmayınca işçiler Türk-İş binalarını işgal ettiler. 2 Temmuz’da her şeye rağmen Ankara’ya gidip eylem yaptılar. İhanetin ikinci perdesini de Türk-İş ve Tek Gıda-İş bürokratları bu eylemler karşısında el ele sergilediler. Binaları işgal eden işçileri haydutlukla suçladılar. Üzerlerine polisi saldırttılar.

“Solcu” bürokratların da aşağı kalır yanı yok!

Bütün bunlar olurken hiç olmazsa Türk-İş Başkanı Kumlu’nun ve Tek Gıda-İş bürokratlarının itibarları bir ölçüde zarar gördü. DİSK ve KESK başkanları Süleyman Çelebi ve Sami Evren ise bu süreçten yıpranmadan çıkmayı başardılar. Hatta işçi hareketinin ve solun bir bölümünün gözünü boyamayı başarabildiler. Çelebi bunu 1 Mayıs’ın İstanbul-Taksim’de kutlanmasındaki rolü nedeniyle yapabildi. Sami Evren ise 26 Mayıs sözde grevi sırasında kamu emekçilerini hiçbir ön hazırlık yapmadan da olsa alanlara çıkararak kendini bürokrasinin geri kalanından bir ölçüde ayırdı. Fakat bunların her ikisi de, işçi sınıfının gerçek ihtiyaçlarına

yanıt vermekten uzak, göstermelik manevralar olduğu için, hareketin ilerlemesine bir katkı sağlamadı. Böylece Çelebi ve Evren de bürokrasinin çıkarlarını korumuş oldular. Bunun verdiği rahatlıkla olsa gerek Süleyman Çelebi, ihanetin son perdesini sahneye koyuverdi. En sevdiği hobisi patron yalakalığına geri döndü. İşçi sınıfı böyle ağır bir ekonomik krizin etkileriyle boğuşurken, TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner’le el ele kol kola pozlar verdi. Yüzü bile kızarmadı. Kızardıysa da, işçi sınıfından utandığı için değil, Ümit Boyner’in patron “zarafeti” karşısında çekingenliği tuttuğu içindir!

KESK’in durumu da vahim. Hükümet bir yandan Anayasa değişiklikleriyle kamu

emekçilerini grevsiz toplu sözleşme haklarıyla uyuturken, diğer yandan bütün kamu emekçilerini sözleşmeli statüye geçirmek için hazırlıklar yapıyor. Genel grev şampiyonu Sami Evren ne yapıyor? Bilemiyoruz. Çünkü kendisi ortalarda görünmüyor.

Tabloya şöyle bir bakalım: Mustafa Kumlu işçilere küfür ediyor. Mustafa Türkel “yalandan kim ölmüş” diyerek işkembeden atmanın sınırlarını zorluyor. Süleyman Çelebi, eylemlere, direnişlere gideceğine takım elbiseleri çekip patronlarla boy gösteriyor. Belki en iyisini Sami Evren yapıyor. Hiç olmazsa gözümüze görünüp, canımızı sıkıyor. O zaman soralım: İşçi sınıfı bu bürokratları ne yapmalı?

Belediye-İş Başkanı Türk-İş’ten niye istifa etti?

Belediye-İş Genel Başkanı Nihat Yurdakul, Türk-İş Eğitim Sekreterliği görevinden istifa etmiş. Diyor ki, “Türk-İş Yönetim Kurulu üyesi olarak, Türk-İş’in kastlanmış yapısını kırıp, değiştirip, dönüştüremediğim için Türk-İş camiasından ve emekçi halkımızdan özür diliyorum.” Bu Yurdakul ki, daha geçenlerde durup dururken “DİSK ve Genel-İş’i PKK yönetiyor” diyerek nasıl devlet yanlısı bir zihniyete sahip olduğunu göstermişti. İstifa gerekçesinde Türk-İş yönetimini, yüzünü siyasi iktidara dönmekle suçluyor. Sakın Yurdakul’un kendisi de yüzünü CHP’ye dönmek istiyor olmasın? Belediyelerde örgütlü Genel-İş’le sıkı bir dostluk içinde olan CHP’li belediyelere, benden size daha iyi dost olur

mesajı göndermek istemiş olmasın? Ya da belki gözü yükseklerde. Milletvekilliği garantili Türk-İş başkanlığına göz dikmiş de olabilir.

Yurdakul işçi sınıfına istifasındaki samimiyetini kanıtlamak istiyorsa, konuşmayı bırakıp, İstanbul’da başlayan Belediye-İş grevini sonuç alıncaya kadar sürdürsün. Belediye-İş’in örgütlü olduğu CHP’li belediyelerde de benzer bir performans sergilesin. Bunlar da yetmez. Madem Türk-İş’in durumundan bu kadar şikayetçi, sınıf dayanışması adına Tekel eylemine sahip çıksın. Bunları söyledikimiz için Başkan hiç kusura da bakmasın. Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz!

Türkiye'de yeni politik dönem:

Üçüncü Cephe yakıcı görev!

2010 yılı, daha ilk altı ayında yaşanan çeşitli gelişmelerle Türkiye'nin politikasında yeni bir evrenin başlamasına yol açtı. Bu gelişmelerin ikisi hakim sınıflar içindeki mücadelelerle ilgili, ikisi ise sömürülen ve ezilenlerin mücadeleleriyle. Bir de bütün dünyayı etkileyecek tarihsel önemde bir gelişmenin sözü edilmeli. Önce bu gelişmeleri mümkün olan en yalın biçimiyle özetleyelim, sonra da bunların ortaya çıkarttığı yeni evrenin görevlerini ortaya koyalım.

1) İran-İsrail-Türkiye üçgeni, Ortadoğu politikasını yeniden biçimlendiriyor

2010 yılının ilk yarısı Ortadoğu politikası açısından sarsıcı olaylara tanık oldu. Bunlardan ilki Mavi Marmara olayı dolayısıyla ABD'nin bölgedeki en önemli iki müttefiki Türkiye ile İsrail'in karşı karşıya gelmesi idi. İkincisi ise, İran'la ilgili olarak Türkiye'nin (Brezilya ile ittifak içinde) ABD ve Batı ittifakından farklı bir tavır alması, Tahran'da varılan takas anlaşmasından sonra (yine Brezilya ile birlikte) Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde yeni yaptırım kararına olumsuz oy kullanmasıydı.

Devrimci İşçi Partisi Girişimi, bu olayları çeşitli ortamlarda en ince ayrıntısına kadar analiz etti. Burada derhal çıkarılması gereken sonuç şudur: ABD'nin AKP'ye güvenmesi için hiçbir neden kalmamıştır. Türkiye-İsrail ilişkileri bundan sonra nasıl gelişirse gelişsin, AKP, önderliği düzeyinde bile İsrail karşıtı ve Hamas yanlısı bir politika izleyebileceğini göstermiştir. İran meselesi ise bugün ABD-İsrail ittifakı açısından Ortadoğu'nun stratejik meselesidir. Bu konuda ABD ile AKP arasındaki anlaşmazlık, yeni bir AKP hükümetinin ABD'nin Ortadoğu politikasında gerçek bir engel olması riskini taşıyor.

ABD'nin içinde Türkiye'ye cepheden hücum edilmesini isteyen sayısız güç var. Bunların sert yaklaşımı Obama yönetimine damgasını vurmuyorsa, bunun üç nedeni var: Birincisi, ABD İran'la mücadelesinde Türkiye'yi kaybetmek istemiyor, sessizce AKP'den kurtulmayı tercih ediyor. İkincisi, Erdoğan Ortadoğu halkları arasında muazzam bir popülariteye sahipken, Obama yönetiminin ona cepheden hücum etmesi, Obama'nın Bush'tan sonra İslam dünyası ile arayı düzeltme stratejik yönelişine bütünüyle aykırı düşer. Üçüncüsü, Erdoğan'ın yeniden seçim kazanması ciddi bir olasılıktır. O durumda ABD'nin hiç olmazsa bir süre daha onunla çalışması gerekecektir.

Ama AKP artık ABD ve İsrail için istenmeyen bir güçtür.

3) Kürt savaşının yeniden yükselişi burjuvaziye telaşlandırıyor, AKP'yi sarsıyor

5 Kasım 2007'de Bush ile Erdoğan arasındaki Beyaz Saray mutabakatından itibaren Kuzey Irak'taki Kürdistan Özerk Bölgesi'ni himayesine almaya karar veren Türkiye devleti, PKK dikenini aradan çıkarmak için önce 2008'de askeri (Kuzey Irak'a ABD desteğinde operasyonlar), sonra 2009'da siyasi ("açılım") yöntemler denedi. Türkiye Kürtlerini Barzanileştirmeye yönelik açılım iflas edince, savaş yeniden yükseldi. Bugün Türkiye burjuvazisinin kurumlarında

moral son derecede düşüktür, sözcüleri harıl harıl "bölünme"yi tartışıyorlar! Oysa Kürt hareketi "bölünme" yönelişinden vazgeçeli yıllar oluyor!

Kürt sorunu, Türkiye'nin "bölgesel güç" olma iddiası önündeki en büyük engeldir. Dolayısıyla, burjuvazi ve devlet bu sorunu şu ya da bu yoldan çözmek zorundadır. Bugüne kadar seçim hep Kürt örgütlerini (PKK ve siyasi partiler) tasfiye etmek, halkı ondan sonra kazanmak olmuştur. Bu yolda kurnaz bir yöntem olarak "açılım" tutmayınca, ABD ve Barzani ile birlikte yeniden askeri çözüm ısıtılıyor. Böylece, Kürt sorununun çözümü sürecinde Türkiye'nin ABD'ye bağımlılığı yeniden pekişecektir. Ayrıca, ABD desteğinin koşulu Türkiye ile İsrail'in "barışması" olacaktır.

Bu politikanın AKP döneminde uygulanması son derecede güçtür. Hem savaş hem de bugün askeri çözümde ısrar edilmesi AKP'yi yıpratıyor. CHP bu politikaya çok daha uygundur. Muhtemelen ABD bu olanağı Türkiye'ye tanımadan önce seçimleri bekleyecektir.

2) Kılıçdaroğlu faktörü, burjuvazinin iç savaşını yeniden biçimlendiriyor

Türkiye'nin son sekiz yılına burjuvazinin içindeki kardeş kavgası damga vurdu. Temeli ekonomik çıkarlarda yatan bir mücadele, Batıcı-laik kamp ile İslamcı kampı karşı karşıya getirdi. 28 Şubat döneminde Erbakan'a karşı verdiği mücadeleden farklı olarak, Batıcı-laik burjuvazi ve onun vurucu gücü Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) siyasi yöntemlerle, yani seçim sandığında kolayca yenilgiye uğratamayacağı kadar güçlü bir siyasi parti ve önder (AKP ve Erdoğan) ile karşı karşıyaydı. 28 Şubat askeri müdahalesi sonuçta hükümeti değiştirebilmişti, çünkü Refahiyol koalisyonunu çökertmişti. AKP hükümeti ise 2007'de güçlenerek geri geldi.

AKP'nin seçimlerde yenilgiye uğratılmasını güçleştiren en önemli faktörlerden Baykal'ın cerrahi bir operasyonla temizlenmesi ve işçi sınıfını ve emekçileri AKP'den CHP'ye çekme memuru olarak nitelenebilecek Kılıçdaroğlu'nun başa getirilmesiyle iç savaşın esas odak noktası 2011'de (ya da 2010 sonunda) yapılacak genel seçim ha-

line geldi. Bundan sonra, burjuvazinin iki kampı arasındaki her muharebe, seçimlerde avantaj kazanma hesabına dönük olarak ilerleyecektir. Anayasa Mahkemesi'nin anayasa değişikliği ve referandum konusunda verdiği karar tamamen bu ışıkta yorumlanmalıdır.

Batıcı-laik burjuvazi, AKP'yi sandıkta devirebileceği umuduna kapılmıştır. Kılıçdaroğlu faktörü dışında bazı gelişmeler bu umudu arttırmaktadır: ekonomik krizin, özellikle işsizliğin yarattığı huzursuzluk; Kürt savaşının yükselme-

si ve Kürt halkının AKP'den uzaklaşması; Fethullah Gülen'in İsrail meselesi dolayısıyla AKP hükümetine karşı tavır alması vb. AKP'nin oy tabanını zayıflatabilecek bu gibi gelişmeler, Kılıçdaroğlu faktörünü daha da önemli kılıyor.

Kılıçdaroğlu faktörü, işçi sınıfı hareketinde, solda ve Kürt hareketinde de muazzam bir toprak kayması potansiyeli yaratıyor. Önümüzdeki dönemde her politik tutum bunu göz önüne almak zorundadır.

4) İşçi sınıfının mücadelesi yükselme yollarını zorluyor

İsrail-İran meselesi, Kılıçdaroğlu faktörü, Kürt sorununda yaşanan değişim, bunlar hemen hemen solun bütününe gündemine yalan yanlış biçimlerde de olsa giriyor. Ama sol, 2010 yılında yaşanan en yeni, en özgün gelişmeyi şimdiden unuttu! Tekel işçisi, bu yılın ilk aylarında 78 gün boyunca bu ülkenin başkentinin kalbine taht kurdu! Mücadelenin bugün sürünme düzeyine gelmesi, yeniden alevlenmesinin olanaksız olmasa da çok güç olması, bu olguyu unutturmamalı. Türkiye üç aya yakın süre boyunca sınıf mücadelesiyle yattı, sınıf mücadelesiyle kalktı. Bu mücadele içinde, Türkiye politikasında uzun yıllardır bir ilk gerçekleşti, Türk ile Kürt kucaklaştı.

Tekel mücadelesinin kendisinin somut

gelişimi ne olursa olsun, genel olarak sınıf mücadelesi açısından bakıldığında, yaşanan bu sarsıcı deneyim Türkiye toplumunda izini bırakmıştır. İşçi sınıfı sendika bürokrasisinin mücadelenin sonuca ulaşmasının önünde gerçek bir engel olduğuna kendi gözleriyle tanık olmuştur. Önümüzdeki dönemde mücadele muhtemelen tabandan patlamalarla gelişecektir. Görev bu mücadeleye kanallar açmak, ortamı hazırlamak, bilinçli biçimde yürütülmesi için bir çerçeve çizmektir.

Her durumda, Tekel mücadelesinin sınıf mücadelesinde işaret ettiği yeni evreyi ve bu mücadele içinde Türk ve Kürt işçilerinin kardeşleşmesini göz önüne almayan bir sol politikanın başarılı olması mümkün değildir.

5) Ekonomik kriz dünyayı kasıp kavuruyor

Türkiye’de solun unuttuğu sadece Tekel mücadelesinin temsil ettiği sınıf mücadelesi değildir. Aynı zamanda ekonomik krizdir. 2008 sonbaharında iflaslarla ve devletleştirmelerle gündeme gelen ve ardından derin bir ekonomik gerilemeye dönüşen dünya ekonomik krizi karşısında kapitalist devletler muazzam bir kamu harcamaları ve teşvik seferberliği başlattılar.

Bunun etkisiyle kısa vadede toparlanır gibi olan dünya ekonomisi, şimdi yeniden ciddi bir çöküş olasılığı ile karşı karşıya. Yunanistan Avrupa çapında (?) ve Japonya’da yaşanmakta olan borç krizi buzdağının en görünür doruğu. ABD ekonomisi şimdiden yavaşlama belirtileri-

ni yeniden gösteriyor. Çin’den dahi bir gayrimenkul piyasası balon patlamasının işaretleri geliyor. Dünyanın bir Üçüncü Büyük Depresyon dönemine girmiş olduğu her gün daha iyi anlaşılıyor.

Türkiye burjuvazisi, ekonomik büyümede rekor kırılıp kırılmadığı ile oyalanadursun, dünya krizinin yarattığı tsunami yakında buraya da gelecek. O zaman sadece işsizler ordusu yeniden büyümeyecek. Yunanistan’da gördüğümüz, başka ülkelerde de tekrarlanan sınıf mücadeleleri Türkiye’nin gündeminde de öne çıkacak. Elbette bu eğilimin ne kadar güçleneceği, Tekel mücadelesinde ortaya çıkmış olan engellerin aşılmasına bağlı. Ama eğilim güçlü biçimde mevcut.

Şunu unutmamak gerekiyor: Böyle derin kriz dönemlerinde işçi ve emekçiler için sınıf mücadelesi hayat memmat meselesi haline gelir.

Emek ve özgürlüğün güçleri tek cepheye! Üçüncü Cephe’ye!

Bütün koşullar, işçi sınıfı ve Kürt halkı başta olmak üzere, bütün emekçi ve ezilenlerin burjuvazinin iki büyük cephesinin dışında, onların her ikisine de karşı, onların her ikisine de eşit mesafede bir Üçüncü Cephe, bir Emek ve Özgürlük Cephesi kurmasının bugün yakıcı bir görev olduğunu ortaya koyuyor. Burjuvazinin iç savaşında bugün stratejik odak noktası genel seçimlerdir. ABD’nin AKP ile sorununu çözme yeri genel seçimlerdir. Öyleyse, ezilenler açısından da Üçüncü Cephe’nin yakın dönemli görevi, seçimlere işçi sınıfı ve Kürt halkının çıkarlarını ikirciksiz biçimde savunan bir Emek ve Özgürlük Bloku ile girilmesi oluyor.

Bu gereklidir, çünkü:

Batıcı-laik burjuvazi, hem işçi sınıfı ve solu, hem de Kürt hareketini ve halkını kendi peşine takmak için büyük bir ha-

zırlık içindedir. Buna karşı direniş, ancak geniş bir cepheye giden yolda birlikte mücadeleyle verilebilir.

Batıcı-laik burjuvazinin Kılıçdaroğlu CHP’si etrafında yaratmaya çalışacağı mutabakat, işçi sınıfının da Kürt halkının da aleyhindedir. Kılıçdaroğlu ne kadar demagojik vaatte bulunursa bulunsun, bu kriz döneminde işçilere kemer sıktırmaktan başka bir yararı olmaz. Kürtler açısından ise CHP’nin “askeri çözüm” arayışına ABD’nin desteğini çekmek bakımından çok daha elverişli konumda olduğu ortadadır.

Tekel mücadelesi Türk ve Kürt işçilerin mücadele ortaklığının kardeşleşmeyi getirdiğini göstermiştir. Buna karşılık, burjuvazinin hiçbir kanadının Kürt halkına gerçekten el uzatmak istemediği, en son AKP hükümetinin “açılım” uygulamalarıyla Kürtleri toplama kampına

götürür gibi kelepçelemesinde açıkça görülmüştür. Kürt halkının gerçek dostu mücadele eden işçi sınıfıdır.

Ekonomik kriz bugün etkisini göstermeye de kapımızın eşigindedir. Hem Kürt, hem Türk ayakta kalabilmek için mücadele etmek zorundadır. Büyük sınıf mücadeleleri ciddi bir eğilim olarak önümüzde durmaktadır. Kürt halkının mücadelesi işçilerdeki bu mücadele eğilimiyle birleştirilmelidir.

Ortadoğu’da çözüm ancak Türkiye, Kürtlerle barışır ve ABD ile savaşırsa gerçek bir çözüm olacaktır. ABD bu bölgeden gönderilmeden bu bölge halklarına huzur yoktur.

**Üçüncü Cephe için ileri!
Seçimlerde Emek ve Özgürlük Bloku için ileri!**

Anayasa Mahkemesi TÜSİAD’ı dinledi

Biz TÜSİAD’ın hatırını kıralım!

Anayasa Mahkemesi beklenen kararını verdi. Verilen karar sıkça “ne şiş yansın ne kebab” ya da “hem nalına hem mihına” sözleriyle yorumlandı. Yani güya hem hükümete hem de muhalefete vurdu Anayasa Mahkemesi. Bunlar burjuvazinin iç savaşının içine girmiş olduğu yeni evrenin farklı karakterde olduğunu anlayamayan yüzeysel açıklamalardır.

Biz yargı bağımsızlığı gibi hayali ilkelere hiçbir zaman kapılmadık. Yargının burjuva devletin bir kurumu olarak özü itibarı ile siyasi olduğunu ve hakim sınıfın aygıtı olduğunu sürekli vurguladık. Anayasa Mahkemesi’nin bu kararı da mevcut siyasal ortam tarafından şekillenmiş bir karar olarak karşımızda duruyor.

İptal edilen maddeler, oylamaya ilişkin teknik bir ayrıntı ile (her üyenin sadece bir aday için oy kullanması) HSYK üyelerinin hukukçular dışından seçilmesini öngören cümlelerden ibaret. Bu iptaller AKP’nin yargıya yandaşlarını geçirme çabasını kısmen ve dolaylı olarak engelleyecek cinsten. AKP’nin esas önemsedığı Adalet Bakanı ve Müsteşarı’nın HSYK’nın başkan ve başkan yardımcısı olması ile Meclis’in seçtiği üyelerin sayısı aynı kalmış durumda.

Anayasa mahkemesi’nin kararı, Batıcı

laik burjuvazinin yöneliş değişikliğine işaret ediyor. Batıcı laik burjuvazi, AKP önderliğindeki İslami burjuvaziye karşı mücadelesinde bir süre için yöntem değiştiriyor. TÜSİAD’ın referandum sürecinin ülkeyi germe olasılığına karşı yaptığı uyarıları öncelikle Anayasa Mahkemesi’nin dikkate aldığı anlaşılıyor. Kılıçdaroğlu CHP’nin başına seçileli beri AKP’yi seçim sandığında yenme olasılığı Batıcı-laik burjuva kampı asker ve yargıdan ziyade siyasi arenaya yöneltti. Mahkemenin referandumu olanaksız hale getirmesi, AKP’nin yeniden kitleler nezdinde “mağdur” rolü oynamasına olanak kazandıracaktır.

Yaşananlar burjuvazinin bir kampını ilerici olarak görmeyi ve bunların peşine takılmayı adet edinmiş solcular için derslerle doludur. İş ki öğrenmek istensin. Önümüzde bir referandum süreci var.

Burjuvazinin her iki kanadı da kavgasını anayasa arenasında verecek. TÜSİAD’ın gerginlik istememesinin nedeni anayasada istedikleri ve “ekonomik anayasa” olarak adlandırdıkları işçi düşmanı düzenlemelerin kavga gürlüğü içinde güme gitmemesi ve referandumun ardından hızla gündeme getirilmesi. Bugün demokratik, sivil, ekonomik hangi sıfat takılırsa takılınsın mücadeleyi yeni anayasa ihtiyacına bağlamak eninde sonunda burjuvazinin peşine takılmakla sonuçlanacaktır. Çünkü iktidar olan sınıf anayasayı yapar, yargıyı denetler, orduyu kullanır. O zamana kadar Emekçiler açısından istediğimiz hukuki değişiklikler tartışmayla, mutabakatla, müzakereyle değil sokaktaki sınıf mücadelesiyle kazanılır!

Kürt sorununa gelince. Kürtlere verilecek hakların mücadelenin bu aşamasında ayrıntılı bir anayasa ile düzenlenmesinin hiçbir anlamı yok. Önce Türkiye’nin hakim güçlerinin direncinin kırılması gerekiyor. Bu direncin kırılması bir mücadele meselesi. Kaldı ki, anayasanın girişine yazılacak tek bir cümle bile Kürt sorununun çözümünün önünü açar. Bu, Kürt hareketinin içinden de sürekli söyleniyor. Öyleyse, TÜSİAD’ın “ekonomik anayasa”sına neden koltuk değneği olmalı?

Şiar Rişvanoğlu

Gandi Siperde!

*“Bir fatihtir kardeşim.
Topraklar ele geçirmektir öteden beri
hayalimiz.
Kardeşimin fethettiği yer şimdi,
Guadarama dağlarında.
Boyu tam bir seksen,
Derinliği bir elli.”*

-Bertolt Brecht-

35 yıldır bu coğrafyayı kana bulayan genelkurmanın ifadesi ile “düşük yoğunluklu” savaş, son günlerde daha da şiddetlenerek yine gündemin en başına oturdu. Hemen her gün, asker ya da gerilla emekçi, yoksul çocuklarının ölüm haberi geliyor bölgeden. Bu yazıda, “şehit, kan, intikam” söyleminin papağanı genelkurmay başkanını muhatap almayacağız. (Ki son olarak kendisini eleştirenlere sarf ettiği “Türk kanı taşıyor” açıklaması ile TCK 216. Madde’yi ihlalden, yani “Halkı kin ve düşmanlığa tahrik veya aşağılama”dan yargılanması, hatta bal gibi ceza alması gerekiyor). Aynı şekilde, “açılım”ı, açık şiddet ve imhaya çeviren Erdoğan ve AKP şürekasını da bir kenara bırakacağız. Sadece bu ekibin önemli figürü Cemil Çiçek’in iki gün önce söylediği “Nijerya’daki Nijeryalılara Türkçeyi öğrettik, Hakkari’dekine, Diyarbakır’dakine Türkçeyi öğretmedik” sözlerini anmadan geçmek haksızlık olur. Zira, bu sözde sadece Anadolu ve Mezopotamya’daki bütün dil ve kültürleri asimile etme arzusu değil, elinden gelse bütün dünyayı (Afrika dahil!) Türkleştirme ülküsü ile yanıp tutuşan sömürgeci zihniyeti yatıyor. AKP’ye yıllardır demokrat ve evrensel değerlerin temsilcisi muamelesi yapanlara ithaf edilir! Öyle ya sonuç olarak “sömürgecilik” de, tıpkı emperyalist ABD ve AB’nin dost ve müttefiki, işgalci NATO’nun üyesi olmak gibi “evrensel” bir değer!

Bu yazının asıl “kahraman”ı, burjuvazinin yeni “yedek atı” “Gandi” Kemal Kılıçdaroğlu ve onun Kürt sorunundaki açık tutumu. Birazcık akıl ve vicdan sahibi her insanın barış için, akan kanın durması için en azından zihinsel faaliyet yürüttüğü bir dönemde “Gandi”, sıfır noktasındaki cepheye giderek, yanında seçilmiş milletvekillerine emir eri muamelesi yapmaya çalışan, “Türk kanı” uzmanı Başbuğ ile siperde -hem de ayakta- poz verdi. Bu pozun iki anlamı var: Birincisi, genelkurmay tarihinde ilk defa iktidar partisi dışında bir parti liderine bu “ayrıcılığı” tanyor. Zamanlamaya dikkat! İkincisi, genel başkanlığa geldiği ilk günlerde şiddet politikalarını eleştirmek bir yana, Erdoğan’ın sözde “açılım”ına atıfla, “Kapıyı açarsanız terör tabii ki azar” diyerek daha radikal şiddetten yana olduğunu ilan eden “Gandi” Kemal, bu sözlerinde ne kadar samimi olduğunu bizzat göstermiş oldu. Samimiyete ve tutarlılığa dikkat! Bu pozdan hemen sonra da, Onur Öymen’in Dersim Katliamı’nı savunan sözlerine destek olan açıklamasının arkasında olduğunu belirterek tutarlılığını perçinlemiş oldu! Medyası, istatistikçisi, işbirlikçi aydın ve akademisyeni ile burjuvazinin pazarlama aygıtlarının emekçilere, yoksullara, özellikle de, Dersimlilere ve Alevilere umut olarak satmaya çalıştığı Kılıçdaroğlu’nun, bugüne kadar ağzına bile almadığı şu soruların cevabını vermesi gerekiyor: Dağların, yaylaların bombalanmasından, ormanların yakılmasından, taş atan çocuklara örgüt üyeliğinden on yılları bulan cezalar verilmesinden, üniversitelisinden kadınına, yaşlısına kadar bir siyasi partinin bütün kadrolarının “potansiyel suçlu” muamelesi görmesinden, öldürülen gerillaların cesetlerinin yakılmasından, parçalanmasından, ailelerine teslim edilmeden meçhul yerlere gömülmesinden, emekçi çocuklarının “vatan, millet” naralarıyla bile bile ölüme gönderilmesinden rahatsızlık duymuyor musunuz? Ha, bir de hayatın ironisi; çok özendiğiniz Gandi’nin siperde verilmiş pozu var mı? Biz Gandi’nin en haklı davaları için bile insan öldürmeye karşı olduğunu biliriz. Siz ne menem Gandisiniz? Size ve siperde poz veren, her yeri siperde çevirmeye meraklı savaş çığırtkanlarına asıl dersi, “Ne benim çocuğum ölsün, ne de başkasının. Dursun artık yoksulların kanı.” diye haykıran asker annesi Adanalı Hafize ile, sınıf refleksi ile barışın doğal savunucusu işçi ve emekçi kadınlar ve erkekler birlikte verecek.

Kim kimin taşeronu?

Siyonist İsrail'in "Özgür Gazze" filosuna saldırdığı günlerde PKK'nın da İskenderun'daki deniz üssüne saldırması polemiklere ve komplo teorilerine konu edildi. Sonra Tayyip Erdoğan ve onu izleyerek hükümetin birçok mensubu PKK'ya "taşeron" diye saldırdı. Tabii "sahibinin sesi" liberal yazarlar da onları izledi.

Siyonizme karşı yükselen haklı öfkeyi Kürt halkına yönelik şovenist bir tepkiye dönüştürmek isteyenler sadece PKK'yı değil genel olarak Kürt hareketini İsrail taşeronu olarak suçlamaya başladılar. Oysa BDP'li yetkililer Siyonist katliamın hemen ardından İsrail'i kınamışlardı. İsrail'i kınamakla yetinmeyen BDP Türkiye'nin İsrail'le ekonomik ve askeri işbirliğini de gündeme getirerek eleştirmişti.

Taşeronluk yakıştırmasına bir yanıt da Genelkurmay Başkanlığı'ndan Genel Sekreter Tümgeneral Ferit Güler'den geldi. Güler, İskenderun saldırısıyla İsrail'in ilişkilendirilmesini kesin bir dille reddederken

bu söylentilerin maksatlı çıkarıldığını söylüyordu. Aynı günlerde Genelkurmay Başbuğu İsrail'den PKK'ya karşı kullanılan Heron marka insansız uçak alımlarının devam edeceğini açıklama ihtiyacı hissediyordu. Tüm bunlara İsrail gizli servisi Mossad'ın Öcalan'ın yakalanmasında üstlendiği rolden beri Kürt hareketinin İsrail'e karşı özel bir tepki geliştirdiği eklenirse, Kürt hareketinin İsrail'le ilişkilendirilmeye çalışılmasının Siyonizme karşı haklı öfkeyi Kürt halkına karşı haksız bir tepkiye çevirmeye çalışan şovenistlerin işi olduğu açığa çıkmaktadır.

İskenderun olayının ardından çok sayıda kişinin yaşamını kaybettiği birçok eylem daha oldu. Eylemlerin artış göstermesi nedeniyle MGK toplanarak durum değerlendirildi. Bu değerlendirmeden basına sızan bilgilere bakılırsa Türkiye PKK'nın Kuzey Irak'taki varlığına son vermek için Barzani'ye baskı uygulamayı planlıyor. Bu politik ve diplomatik baskıyı da ABD ile birlikte yapmak istiyor. Biz bu gelişmele-

rin benzerini daha önce yaşamıştık. Türkiye'de PKK'nın ABD tarafından desteklendiği ve ABD'nin Türkiye'yi bölmek istediği savı ulusalcı ve faşist cenah tarafından sürekli işleniyordu. O zaman da ABD emperyalizmine duyulan haklı öfke Kürt halkına karşı haksız ve ırkçı bir tepkiye dönüştürülmek istendi. 2008 Şubat'ında ABD'nin desteği ile sınır ötesi operasyon başladığında ulusalcı ve faşist cenah ait olduğu yere ABD emperyalizminin kollarına çoktan dönmüştü bile. Bugün de aynı senaryo yeniden yaşanıyor. Kendi Kürt sorununu Kürtlerle ve onların meşru temsilcileriyle çözmeye gitmeyen Türkiye devleti hem sorunu daha da derinleştiriyor hem de emperyalizmin daha fazla etkisi altına giriyor. Kürt sorunu yerli yerinde duruyor. ABD'liler ölmüyor, bizim

insanlarımız ölmeye devam ediyor!

Türkiye burjuvazisi kendisi, ABD'nin Ortadoğu ve Avrasya'daki sürekli savaşından nemalanmaya soyunmuş durumda. Bu arada Kuzey Irak'a ve kerkük petrollerine göz dikti. Bu yüzden de Afganistan'da, Lübnan'da ve başka yerlerde ABD'nin taşeronluğunu yapıyor. Sonra da sağa sola "taşeron" diyor!

Açılıma ne oldu?

Artan eylemler ve kayıplar bir kez daha Kürt sorununu gündemin üst sıralarına taşıdı. Herkes açılımın bitip bitmediğini tartışıyor. Kimine göre bu sorun demokrasiyle çözülür yani açılım devam etmeli. Kimine göre açılımın içeriği hiç açıklanmadı zaten başlamayan bir açılımın bitmesi de söz konusu olamaz. Kimine göre yaşanan her şeyin sorumlusu hükümetin açılım politikası. Biz ise başından beri "açılım"a farklı baktık. Yüzeyle görünmeyen gerçekleri

anlatmaya çalıştık. "Açılım" ne bir demokratikleşme hamlesiydi ne de Kürt sorununa bir çözüm arayışı. Kerkük petroleriyle iştahı kabaran, emperyalist yağmadan pay isteyen Türkiye burjuvazisinin bu yoldaki en büyük engeli yani Kürt hareketini tasfiye etme planıydı açılım. Bu tasfiye söylendiği gibi sadece PKK'nın silahlı gücünü hedef almadı. Bu "tasfiye açılımı" TBMM'deki milletvekillerinden Belediye'ye başkanlarına kadar Bir bütün olarak

Kürt hareketini hedef aldı. Seçilmiş DTP kapatıldı, başkanlara kelepçeler takıldı, sendikacılar tutuklandı. Kürt halkı zorla, baskıyla, Öcalan'ı değil Barzani'yi benimsemeye itildi. Kürt kitlelerinden BDP'yi değil AKP'yi desteklemesi beklendi. Öyle olmadı. PKK kendi deyimiyle tasfiyeye karşı tepki olarak eylemleri tekrar başlattığında ise kelepçeyle, mahkemeye yürütülen tasfiye çabası kurşunla ve bombayla devam etti. Yani tasfiye çabası sürüyor, "açılım" da sürüyor.

Savaş itirafları

Dün Kürt sorunu yok terör sorunu var diyenler karşılarında buldukları devasa sorunlar yumağına bakıp teker teker inkârdan vazgeçiyorlar. Her yerde Kürt sorunu açık açık konuşulur oldu. İnsan sormadan edemiyor. Sorunun adını koymak için bu kadar insanın ölmesini bekleyenler sorunun çözümü için daha kaç can verilmesini istiyorlar? Genelkurmay başkanının kendisi "PKK'nın eylemsizlik kararı aldığı dönemlerde terörün bittiğini zannettik" diyerek özeleştiriyor yapıyor. Bu anlayışa göre terör bittiyse sorun da bitti demektir. Öyle olmadığını biliyoruz. Silahlı eylemler kesildiğinde devletin zirvesinin öncülüğünde büyük bir şovenist koro PKK'nın siyasallaşması engellenmeli diyerek yasal siyaset yapanların üzerinde baskı kurdu. Barışçıl eylemler polis saldırısıyla gazla, copla karşılandı. Önce DEHAP sonra DTP kapatıldı. Faşistler kışkırtıldı, linç girişimleri yaşandı bazılarında insanlar katledildi. Demek ki sorun bitmemiş. Sorun terör sorunu değilmiş. Sorun Kürt sorunuymuş.

Bu sorunu çözmek için sorunu yaşayanları muhatap almadan, o insanları eşit kabul etmeden bir sonuç alınmazmış. Bu gerçeği en acı haliyle bugün yaşıyoruz. Kürt sorunu yok diyenler bugün yaşananın savaş olduğunu da inkar ediyorlar. Ama bu inkarı yapanlar her saldırıdan sonra aynı savaşlarda yapıldığı gibi zayıfları karşılaştırıp öldürdükleri PKK'lıları başarılarının delili olarak gösteriyorlar. Faşist partinin lideri dağdakilerle baş edilemediğini düşünüyor olsa gerek bir adada tecritte tutulan bir insanı asmayı öneriyor. Esirler savaşlarda koz olarak kullanılır. Faşist lider bunu gayet iyi biliyor. Herkesin gözü önünde bir savaş sürüyor. Adını koymayan her türlü hareketiyle bunu itiraf ediyor. Gerçekler er geç gün yüzüne çıkıyor. Güneş balçıkla sıvanamıyor.

cadelesini, işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin, ezilen tüm kesimlerin mücadelesiyle birleştiren bu enternasyonalist ve sınıf mücadelecisi anlayışı olduğu açık.

Enternasyonalizmini, mahkemeye verdiği savunmasında da tekrarladığı sözleriyle net bir biçimde açıklıyor Rişvanoğlu: "...Kürt halkının mücadelesini sahiplenmeyen, ona enternasyonalizm temelinde, bazı eleştiriler olabilir, ama genel olarak bu desteği sunmayan bir anlayışın solla, sosyalizmle bir ilgisi olamaz."

Şiar Rişvanoğlu'nun ve Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin mücadelesi baskılarla durdurulamaz, durdurulamayacaktır.

İşçi-Kürt ittifakı düzeni korkutuyor

Şiar Rişvanoğlu'na üç ayrı soruşturma

Gerçek Gazetesi ve Devrimci Marksizm Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve yazarı, Devrimci İşçi Partisi Girişimi üyesi yoldaşımız Şiar Rişvanoğlu hakkında geçtiğimiz ay içerisinde "özel görevli" cumhuriyet savcılığı (nam-ı diğer Devlet Güvenlik Mahkemesi) tarafından üç soruşturma birden açıldı. Soruşturmanın konusunu, Rişvanoğlu'nun 1 - 3 Mayıs 2010 tarihlerinde Roj TV'de katıldığı programlarda yaptığı konuşmalar, 21 Şubat tarihinde Diyarbakır'da BDP'nin 1. Kongresinde yaptığı konuşma ve Adana'da bir portakal bahçesinde ağaca asılı olarak bulunan Azadiya Welat gazetesi dağıtımcısı Metin Alataş'ın şüpheli ölümü üzerine okuduğu ortak basın açıklaması oluşturuyor.

Geçtiğimiz yerel seçimlerde 14 siyasi örgütün DTP çatısı

Şiar yoldaşımız soruşturmaya uğrayan konuşmalarından birisinde şöyle diyor:

"Tekel işçileri halkların kardeşliğini dünyaya gösterdiler. Diyarbakır, Adana, Samsun, Hataylı Araplar, Türkler, Lazlar, Çerkezler; halkların kardeşliğinin billurlaşmış resmini, 'sınıf kardeşliği'ni çok güzel sergilediler... 'Emek cephesi', 'Emek Barış Özgürlük Cephesi', 'Üçüncü Cephe' - adı ne olursa olsun - işçi sınıfının, emekçilerin, sosyalistlerin, Kürt özgürlük mücadelesini yürütenlerin, kadınların, farklı cinsel yönelime sahip ezilen kesimlerin tamamının bu cephe için sesini yükseltmesi gerekiyor."

Burjuvaziyi rahatsız edenin, Şiar Rişvanoğlu'nun Kürt halkının mü-

Ekonomik kriz geri geliyor

Ekmek yeniden aslanın ağızında olacak!

Temmuz ayının başında ne havai fişekler atıldı! Ekonomi ne güzel gidiyor-muş, bu yılın ilk üç ayında büyüme hızı % 11, 7 imiş, Türkiye az kaldı dünya rekoru kırıyor-muş, ihracat ne kadar da hızlı artmış falan filan. İnsanın “maşallah, nazar değmesin!” diyeceği geliyor. Hani yarın seçim olsa, anlamak mümkün. Hükümet partisinin “hazır elimize iyi görünen bazı rakamlar geçti, bunları oya tahvil edelim” demesini anlamak mümkün. Ama siz bir yandan “asla erken seçim yok, seçimler zamanında yapılacak” diyeceksiniz. O zaman genel seçimler 2011 Temmuz’unda demektir. Bir yandan da milletin başını uyduruk propaganda ile ağrıatacaksınız. Üç ay sonra hiçbir kıymeti olmayacak rakamlarla halkı aldatacaksınız!

Neden mi böyle söylüyoruz? Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir de ondan. Kriz dünya çapında yeniden alevleniyor, Türkiye’nin bunun dışında kalması mümkün değil de ondan. Hatırlayalım, 2008 sonbaharında önce ABD’de, sonra Avrupa’da bankalar çökmeye başladı. Ardından dünya çapında üretimde ve ticaretle derin sorunlar ortaya çıktı. Türkiye’de ne oldu? 2009 yılında ekonomi % 6’ya yakın daraldı. Büyümek bir yana küçüldü. İşsizlik % 10-11 arasındayken bir ara % 16’ya çıktı, sonra % 14 civarında dolanmaya başladı. Kendine benzer ekonomiler arasında Meksika ile birlikte en kötü performansı Türkiye gösterdi. Avrupa’da İspanya’dan sonra en yüksek işsizlik Türkiye’de ortaya çıktı. Şimdi dünya ekonomisinde yeniden sorunlar birikiyor. Yakında bir büyük dalga daha geliyor. O zaman bugünkü havai fişekleri ne işe yarayacak?

Kriz bitti mi, bitmedi mi?

İnsanların kafası karışıyor. Bir yandan patronlar düzeninin borazanı ekonomistler “dünyada da Türkiye’de de kriz bitti” buyuruyor. Bundan da daha kafa karıştırıcı olanı, ekonomik büyüme, ticaret, tüketim, yatırım rakamları gerçekten krizin en kötü döneminin atlatıldığı izlenimini doğuruyor. Öte yandan, kriz bittiyse anlaşılabilir şeyler oluyor. Son aylarda Yunanistan’ın kemerinde sıkılacak delik kalmadı. Yunanistan’dan sonra İspanya ve Portekiz’in de kredi notları düşürüldü. Avrupa’nın her ülkesi, en iyi durumdaki Almanya bile, kemer sıkma paketleri kabul ediyor üst üste. Avro her geçen gün değer yitiriyor. ABD’de hem krizin kaynağı olan gayrimenkul piyasası hâlâ sürünüyor, hem de tüketim alanında satışlar yeniden yavaşlıyor. Japonya başbakanı kendi ülkesinin de Yunanistan’ın yolunda olduğunu söylüyor. Son çeyrek yüzyılın yıldızı Çin’de ise son haftalarda ABD’dekine benzer bir gayrimenkul balonu patlaması tehlikesinden söz ediliyor.

Mesele şu: 2008’de patlak veren kriz

öylesine şiddetli idi ki, ekonomi kendi haline bırakılsa, bütün finans sistemi ve onunla birlikte üretim sistemi de çökerdi. Kapitalist devletler buna izin vermedi. Hem batacak kuruluşları kurtararak, hem de talebi arttıracak harcamalar ve vergi kesintileri yaparak, ekonomiyi ayakta tutmayı başardılar. Ama bu harcamaları yapmak için borçlandılar. Bugün devletlerin bütçe açıkları ve borç oranları, devlet iflaslarının olacağı düzeye ulaştı. Yani sermayeyi, özel sektörü kurtarmak için devletler kendilerini feda ettiler!

İşte şimdi iflas gündeme gelmiş bulunuyor. Bütün dünya krizin yeniden alevlendiğinin farkında. Bunun Türkiye’ye yansıtacağı da açık. Bugün havai fişekler attınız diye yarın kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz?

İhracattan turizme ve bankacılığa...

Dünya çapında alevlenecek olan krizin Türkiye’ye çok çeşitli yollardan etkisi olacak. Üstelik hemen hemen her alanda Türkiye’nin en yoğun ilişkisi Avrupa Birliği (AB) ülkeleriyle. AB ekonomisi ise topun ağızında! İhracat mı? Türkiye’nin ihracatının yarısı AB’ye. AB’de büyüme düşük gidiyor, yakında daralma başlayacak. Üçlü bir etki çıkacak ortaya. Bir yandan, geli-

gelirler düştükçe, daha az insan başka ülkelere gezmeye ve dinlenmeye gidecek, Türkiye’nin turizm gelirleri de düşecek. AB’de bankalar da son derecede zor durumda. Borçlu ülkelerin iflasın eşğine gelmesi, kredileri veren bankaların o kredileri geri alamamaları demek çünkü. Bu durumda, AB’de ciddi bir kredi sorunu doğacak. Türkiye’de yabancı yatırımın en önemli kaynağı AB.

Say say bitmez. Zaten bunların ilk işaretleri ortaya çıktı bile. Bakın hükümet ve yandaşları, 2010’un ilk çeyreğinde bir önceki yılın aynı dönemine göre %11,7 büyümeyle gözümüzü boyayadursunlar, bu üç ay boyunca sağlanan büyüme, 2009’un son üç ayına göre sadece %0,1! Yani ekonomi büyümeye başlamış ama çoktan yeniden yavaşlamış! Ya da 12 aylık ihracat bir önceki döneme göre epeyce artmış, ama resmi istatistiklere göre son aylarda soluğu kesilmiş bile!

İşçi sınıfı ve emekçiler savunma planlarını hazırlamalı!

2008 yılında kriz ufukta görünür görünmez sendika hareketi kriz üzerinde tartışmaya başlamıştı. 2008 sonbaharında bu tartışma daha da yoğunlaştı. Biz Devrimci İşçi Partisi Girişimi olarak

ri düşen tabii ki daha az ithalat yapar, dolayısıyla Türkiye’nin AB’ye ihracatı azalacak. Öte yandan, AB’nin krizi dolayısıyla avro değer yitiriyor. Bunun da iki etkisi olacak. Biri AB dışından gelecek malların pahalılaşması. Halk, daha ucuz olacağı için AB içinden mallara dönecek. Türkiye’nin AB’ye ihracatı bir de bundan azalacak. Öteki ise, yapılan ihracattan elde edilecek gelirin azalması. Türkiye’nin ihracat gelirleri avro türünden, ithalat giderleri ise dolar türünden. Altı ay önce avro 1,60 dolardı, bugün 1,20 civarında. Demek ki, Türkiye ihracatçısı her avro ihracatından 40 ABD centi kayıp yaşamış son altı ay içinde. Kısacası, hem AB’ye ihracat azalacak, hem yapılan ihracattan kazanılacak para.

Turizmde de en büyük pay Almanya ve Britanya gibi AB ülkelerinin. AB’de

sendikal harekete yeni bir büyük depresyon dönemine girmekte olduğumuzu, krizin çok derin olacağını, bugünden yarına hızla atlatılacağını kimsenin beklememesi gerektiğini elimizdeki bütün olanaklarla anlattık.

Ancak yapılan tartışmalarda ulaşılan sonuçlar uygulamada göz önüne alınmadı. Sendikal hareketin içinde sınıf mücadelesi geleneğine sahip sendikalar dahi krizi geçiştirmeye, en düşük kayıpla atlatmaya çalıştılar. Bugün yaklaşmakta olan yeni dalga, bu tavrın yanlışlığını gösteriyor. Sendikal hareketin yeniden ekonomik krizin karşısında tutulacak yol üzerinde tartışmasının zamanı gelmiştir, geçiyor. İşçi sınıfının acilen bir hareket planına ihtiyacı var.

Krizi patronlar yarattı, bedelini onlara ödetelim!

Sungur Savran

Savaş neden yeniden alevlenmiş?

Bir toplumsal-siyasal olayı çözmek istiyorsanız önce anlayacaksınız. Örneğin günümüzde Kürt sorununda savaş yönteminin geri dönmesini, şiddetin yeniden alevlenmesini nasıl açıklıyorsanız, ona göre bir çözüm önereceksiniz demektir. Aslında tersinden, daha gerçekçi tarzda söyleyelim. Genellikle benimsediğiniz çözüme göre bir açıklama yapacaksınız demektir. Eğer savaşın yeniden alevlenmesinin nedenlerini düzgün şekilde analiz edemiyorsanız, ya Kürt sorununu kavrayışınız kısıtlı demektir, ya da çıkarlarınız öyle gerektirdiği için yalan söylüyorsunuzdur. Bu olasılıklardan birini seçmesi sizden.

Son dönem gelişmelerine açıklama çok. Önce artık çeyrek yüzyıllık bir geçmişi olan “sıkıştırlar” söylemi var. Örneğin Cumhurbaşkanı böyle diyor. AKP ortalgı demokratik bir cennete çevirmiş, PKK altındaki toprağın kaydığını görmüş. Cumhurbaşkanı söyler de liberaller durur mu? Etyen Mahçupyan da “sıkışmışlık”tan söz ediyor, Oral Çalışlar’ın onaylayarak aktardığı Kemal Burkay da “PKK’nın kapana kısırılması”ndan. Bu sıkışmışlık durumu onlarca yıldır devam etmese insan Kürt sorunu olmasa bile PKK sorunu yakında biter diye düşünecek ama demek ki Genelkurmay Başkanı İlker başbuğ haklı: PKK şanlı bir örgüt. Ne zaman “sıkışsa”, gidecek bir yer buluyor anlaşılır.

Tabii, bir de taşeronluk var. Bu da çok eski bir hikâye. Düzen temsilcileri pek yaratıcı değiller, hep, hani nasıl derler “temcit pilavı” gibi eskileri tekrarlıyorlar. Bu sefer işaret fişegi yüksek yerden geldi: Başbakan Erdoğan’dan. Tabii ilk elde İsrail var taşeronluk hizmetleri alacak. Genelkurmay Başkanlığı’nın bunu tamamen yalanlayan resmi açıklaması küçük bir pürüz olsa da, psikolojik savaş tohumu atılmıştır.

Ama Erdoğan bununla yetinmedi. Bir de Ergenekon’un taşeronu ilan etti PKK’yi. Bunun üzerine örneğin Rasim Ozan Kütahyalı kendine görev edindi. Günler boyunca Abdullah Öcalan ile devletin nasıl ilgilendiğini yazdı durdu. Türk liberalleri Erdoğan’a sahip çıkar da Burkay durur mu? O da aynı tezi işledi: “Amaç bellidir, gerilimi arttırmak, AK Parti hükümetini köşeye sıkıştırıp düşürmek, demokratikleşme sürecini, AB ile bütünleşmeyi engellemek, ülkeyi geçmişten beri yöneten bürokratik kliğin tekelini sürdürmek, bir başka deyişle statükoyu korumak.” Anladınız mı? PKK “statükoyu korumayı” amaçlıyor. Ondan olmalı, savaşın yeniden alevlendiği Haziran ayından bu yana bütün Türk burjuvaları “bölünme”yi tartışıyor. Statüko bölünerek korunacak herhalde!

Bütün bu tartışmalarda önemli olanın ne olduğunu iyi not edin: AKP elinden geleni yapmıştır, ama neylesin, karşı taraf kötü niyetlidir.

Bir de hükümetin gözü kör destekçisi olmayan, ama yine de AKP’nin iyi dönemini şimdiki kötü dönemine karşı savunan gözü yaşlı liberaller var. Bunlara göre ah bir açılım tutsaydı, ah hatalar yapılmıyaydı ne güzel olacaktı. Açılımin Türkiye’deki Kürt hareketini tasfiye ederek Kürt halkını Barzani’ye ve AKP’ye bağlamaya çalışmak olduğunu bir türlü anlayamayanları bugünlerde nasıl teşhis edersiniz biliyor musunuz? Her kim açılım iyi gidiyordu, sonra KCK tutuklamaları başladı diyorsa, o hayal dünyasında yaşamakta ısrarlı biri demektir. (Bunlar öyle de çok ki!) Çünkü olguları bile görmemektedir. Çünkü KCK tutuklamaları açılım sürecinin en başında başlatılmıştır!

Savaşın yeniden alevlenmesinin nedeni açılımin iyi yürütülememesi değildir, açılımin kendisidir. Çünkü Türkiye’nin Kürt halkı (bir kısmı ona sempati duysa da) Barzanileşmeyi reddetmiştir. Tasfiyeyi reddetmiştir. Her kim Türkiye’nin Kürt sorununun ancak Türkiye’nin Kürtlerinin ciddiye alınmasıyla, muhatap alınmasıyla çözülebileceğini kabul etmez, o Türkiye’yi daha çok kana bulayacaktır!

Çin'de Maçın'de sınıf mücadelesi

Çin işçi sınıfı ayakta!

Başta Yunanistan olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde sınıf mücadeleleri gözle görülür bir kıpırdanma gösteriyor. Daha önce Latin Amerika'ya odaklanan sınıf mücadelesi böylece Avrupa'ya sıçramış oluyor. Şimdi de uzak Asya'nın göz kamaştırıcı ekonomisi Çin sınıf mücadelelerine sahne olmaya başladı. Çin'de zaten her yıl on binlerce işçi ve köylü eylemi yaşıyor. Ama şimdi bu mücadeleler çokuluslu sermayenin korunaklı dünyasına taşıyor.

Sömürü ve mücadele

Çinli işçiler sınıf mücadelesini yükseltiyor, çünkü insanlık dışı ücretlerle, akıl almaz koşullarda çalışan işçiler artık isyan ediyor. Devlet güdümlü sendikaların bürokratlar aracılığıyla işçilerin rahat sömürülmesine imkân sağlamasına isyan ediyor. İnsanlık dışı çalışma koşullarını gözler önüne seren en iyi örneklerden birisi işçi havzası Şencen bölgesindeki Foxconn adlı şirkete ait fabrikalar. Apple, Dell, Hewlett-Packard, Sony gibi büyük şirketlerin tedarikçisi olan Foxconn'a ait fabrikalarda çalışan 400 bin işçi günde 18 saate kadar çalıştırılıyor. Bu koşullara dayanamayan işçiler intihar ediyor. Bu yılın başından itibaren intihar eden Foxconn işçisi sayısı 13'ü buldu. İşçileri intihara sürükleyen nedenlerin başında yoğun çalışma saatle-

ri gelse de, fabrikada uygulanan yönetim baskısı, iş koşullarından beter barınma koşulları, güvenlik görevlisi tacizleri ve sıkı askeri disiplin de işçileri cendereye sokan diğer nedenler.

İnsanlık dışı koşullarda çalıştırılan işçilerin alınteriyle yükselen Çin'de bu koşullara karşı çıkışın fitilini Guangdong eyaletinin Foşan kentinde bulunan Honda'nın şanzı-

man fabrikasının işçileri ateşledi. Fabrikanın 1700 işçisi 17 Mayıs'ta ücret artışı talebiyle greve çıktı. Greve çıkan işçiler patronla görüşmeye temsilci olarak sendika bürokratlarını değil, aralarından seçtikleri arkadaşlarını gönderdi. 27 Mayıs'ta ise ücret artışı talebinin yanına sendika yöneticilerinin baştan aşağıya işçilerin oyları doğrultusunda değiştirilmesi talebini eklediler. Ve 4 Haziran günü mücadelelerini

zaferle sonuçlandırdılar. İşçilerin mücadelesinin başarıya ulaşması diğer işçileri de etkiledi ve Foşan şehrindeki Honda'ya ait egzoz fabrikasında çalışan işçiler de greve çıktılar ve taleplerini patrona kabul ettirdiler. Grev dalgası daha sonra çeşitli kentlerdeki Honda ve Toyota fabrikalarına ve bunların yan sanayiine yayıldı.

Yeni bir işçi kuşağı

Çin'in krizle birlikte daha fazla konuşulan ekonomik yükselişinin ardında, kırsal bölgelerden sanayi bölgelerine göç etmiş, ancak geldiği bölge ile bağımlı koparmamış milyonlarca genç işçinin ucuz emek gücü yatıyor.

İlk kuşak Çinli göçmen işçilerin tarımla olan ekonomik ilişkileri daha kuvvetli olduğundan, tarım sıkışan işçilere bir teminat olarak görünmekteydi. Oysa 1980 sonrası doğmuş yeni kuşak göçmen işçilerin tarımla olan ekonomik bağları çok düşük, bu nedenle genç işçiler sınıf mücadelesine dört kolla sarılabiliyor, Çin'i sarsan grev dalgasına imza atabiliyor. Çin'in genç işçi sınıfı sadece ülkesinin değil, krizle beraber kapitalizmin tartışıldığı bir dönemde dünyanın geleceği için bir özne olarak ortaya çıkıyor.

Grevler Avrupa turuna çıktı

Yunanistan'da yedi ay içinde yedinci genel grev!

Yunanistan'da 29 Haziran'da, Avrupa Birliği, İMF ve PASOK hükümeti tarafından halka dayatılan barbarca önlemlere karşı son altı ay içindeki altıncı genel grev gerçekleşti. Son genel grevin nedeni, onlarca yıldır var olan emeklilik haklarını ve işçi haklarını tahribe yönelik hazırlanan yeni tasarıydı. Grev günü başta başkent Atina'da olmak üzere pek çok şehirde işçiler kitlesel eylemler yaptı. Artık bir grev klasiği haline gelen polis saldırısı bu kez de eksik olmadı. Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi olan EEK (Devrimci İşçi Partisi) polisin yine baş hedefleri arasındaydı. EEK'li gençler gözaltına alındı. Greve katılım ise %80-90 gibi yüksek oranlara ulaştı. Bu başarıya rağmen, PASOK hükümeti 7 Temmuz'da işçi düşmanı tasarıyı parlamentodan geçirmeyi başardı. Bunun üzerine 8 Temmuz'da yedinci genel grev yapıldı. Grev nedeniyle havayollarında 80 uçak hangarlarda beklemek zorunda kaldı. 15 Temmuz'da kamu emekçileriyle beraber hava trafik kontrolörleri yeniden grevde olacak. O gün Yunanistan semalarında kuşlar rahat bir nefes alacak. Yunan işçi sınıfı da ayda bir ortalama ile elinde tuttuğu genel grev rekorunu egale etmiş olacak!

İspanya ve Portekiz'de de direniş başladı

Yaz sıcaklarından değil krizden kavrulan Avrupa'da toplanmış durumda olan İspanya'da da işçiler direniş ateşini yaktılar. 29 ve 30 Haziran tarihlerinde Madrid metrosu çalışmadı. Çünkü bölgesel hükümet, metro çalışanları da dahil 200 bin işçinin maaşlarını %5 oranında indirmeye kalktı. Grev gün-

lerinde halk da sokağa döküldü ve greve destek verdi. Bask Ülkesi'nde de 29 Haziran'da, özellikle sanayi bölgelerini etkileyen bir grev yapıldı. Sendikalar, yeni eylemlerin kapıda olduğunu duyuruyor.

Bu arada, İspanya'nın komşusu Portekiz'de de 8 Temmuz'da demiryolu işçileri greve gitti. Başkent Lizbon bölgesinde trenlerin %80'i çalışmadı. Grev bir dizi sanayi kolunu da etkiledi.

İtalya'da da genel grev!

İtalya'da Berlusconi hükümetinin 25 milyar Avro'luk bir kısıtlama öngören tasarruf paketine karşı işçi konfederasyonu CGiL 25 Haziran'da grev yaptı. Özel sektörde grev dört saat, kamuda ise 8 saat sürdü. Özellikle Roma, Bolonya, Torino, Milano, Napoli gibi kentlerde greve yüksek bir katılımın yanı sıra etkili eylemler gerçekleşti. Napoli'deki otomobil fabrikasını Polonya'ya taşımak isteyen Fiat'ın patronuna karşı Fiat işçileri de grev yapanlar arasındaydı.

Fransa'da günlük yaşam felç oldu!

Emeklilik yaşını 60'tan 62'ye çıkarmak isteyen Sarkozy hükümetine karşı Fransa'da 27 Mayıs'ta genel grev yapılmış, ülkede hayat felç olmuştu. Sendika konfederasyonları bu greve katılımın 1 milyon kişi civarında olduğunu açıkladılar. 23 Haziran'daki ikinci genel greve ise tam 2 milyon kişi katıldı! Katılımdaki artış grevle de sınırlı kalmadı. Paris'teki eylemlerde 27 Mayıs'ta 90 bin kişi yer alırken 24 Haziran'da bu sayı 130 bine çıktı. Hükümet kaynakları bile Fransa genelinde eylemlere katılanların sayısının 800 bin kişi olduğunu söyledi. Bu gidişata göre Fransa'da gelecek sefer grev günü iş bırakmayan kalmayacak!

Toronto'da G20 protestoları

Dünyanın en büyük 20 kapitalist ülkesinin liderlerini bir araya getiren G20 zirvesi bu yıl Kanada'daki Toronto şehrinde yapıldı. Hükümet temsilcileri dünyayı kasıp kavuran ve yeni aşamasında doğrudan devlet bütçelerini vuran kriz karşısında işçi sınıfına büyük bir şiddetle saldırma konusunda anlaşılabilir. Zirvenin bu anlamıyla uyumlu olarak protesto eylemleri de kitlesel ve etkili oldu. Zirve 26-27 Haziran tarihlerinde olduğu halde protestolar bir hafta önceden başladı. Eylemleri bastırmak için polis tam 120 milyon dolar harcadı. Yüzlerce insanı tutukladı. Bütün bunlar, zirvede alınan kararlar hayata geçtikçe artacak olan sınıf çatışmalarından kaçış olmadığını bir işareti oldu.